

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Έρευνα των με-
γάλων καλλιτε-
χνικών ζητημά-
των.

Μελέται αισθητι-
καί, ιστορικά,
σκηνοθετικά,
σκηνογραφικά,
μουσικά, φιλολο-
γικά, κοινωνικά.
Δημοσιεύει τὸν
ἀριστὸν συρρημάτων
τοῦ παγκοσμίου
θεάτρου
Κινήσεις διάσων.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσπεριακοῦ Δρ. 50
Ἑσπεριακοῦ φρ. 50
Ἀμερικῆς Δολ. 3
Ἀγγλίας Γ. Δ. 30
Τουρκίας: Λ.Τ. 3

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
Δραχ. 2

Γραφεῖα
ΟΔΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩ-
ΤΙΚΟΥ ΣΥ ΛΕ-
ΣΜΟΥ 14 (Δεξά-
μενῃ).

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗ - ΜΟΥΣΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ - ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΕΤΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. 43

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑΪΟΥ 1927

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΡΟΥΜ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

«Νὰ ἤξευρα ἕναν τρόπο διὰ ν' ἀποφεύγω τὰ χειροκροτήματα...Θέλουν τὸ καλὸ μου, καὶ ὅ-
μως μὲ σκοτώνουν. Ὁ καλλιτέχνης δὲν πρό-
πει ποτὲ ν' ἀπαίτῃ τὰ χειροκροτήματα νὰ εἶνε
ἀνάλογα μ' αὐτὸ ποὺ παρουσιάζει».

Γ κ α ῖ τ ε «Βίλχελμ Μάιστερ»

Δὲν μᾶς εἶναι γνωστὸν ποῖος πρῶτος καθιέ-
ρωσε τὰ χειροκροτήματα.

Ἡ συνήθεια τοῦ νὰ φανεώσῃ ὁ θεατὴς
τὴν εὐχαρίστησίν του ὑπῆρχε καὶ στοὺς Ρω-
μαίους, οἱ ὅποιοι ἀρχικῶς ἀφῖναν τὴν ἄκρῃ
τῆς χλαμύδας των ν' ἀνεμίζεται. Ἀργότερα
ὅμως ἀποδείξεις τοῦ ἐκπαισμοῦ τῆς ρωμαϊκῆς
λαμπρότητος—κυπεύσαν ἄλλοτε μὲ τὰ χεῖρα
κοῖλα καὶ ἄλλοτε ἀντιστρόφως, διότι εἶχαν, ὅ-
πως καὶ σήμερ, τὴν ἀντίληψιν—ἀμφισβήτημέ-
νην ἀπὸ πολλοὺς—ὅτι ἡ συμμετοχὴ τοῦ κοι-
νοῦ εἶνε τραγὴ ἀπόδειξις πῶς ὁ καλλιτέχνης
ἀποδίδει μὴ ἐπιτυχίαν, ὅτι τοῦ τὸ ἀναγνωρί-
ζουν καὶ τὸν ἐπαίνου.

Τὰ χειροκροτήματα διὰ μέσον τῶν ἡρώων
ἐμφανίζονται ὅχι μόνον εἰς τὸ θέατρον, ἀλλὰ
καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τὸ ἀκούσιον θαυμα-
σίων θρησκευτικῶν ἐρμηνειῶν. Τὰ χειροκρο-
τήματα εἰναι μέσον ἐκμεταλλεύσεως ἀπὸ θε-
ατρῶνας εἰς τὸ Παρίσι, Βιέννην, Βερολίνον
καὶ ἄλλας πόλεις, ὅπου πληρύνουν τὴν λεγο-
μένην κ λ α κ ε ρ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ
προκαλοῦν τὸ κοινὸν νὰ χειροκροτῇ, μὲ ἀπώ-
τερον σκοπὸν τὴν ἐνθάρρυνσιν τῶν ὑποκριτῶν
καὶ τὴν παγίωσιν τῆς ἰδέας, ὅτι τὸ ἔργον ἐ-
σμεῖωσε περιφανῇ ἐπιτυχίαν.

Δημιουργὸς τῆς πλαστῆς αἰτῆς καταστάσε-
ως φέρεται ὅτι εἶναι κάποιος Γάλλος Σωτὸν.
Αὐτὸς εἶχεν εφεύρῃ κατὰ τὸ 1820 τὴν ἀρι-
στα δοξαζομένην «Ἀσφάλειαν διὰ δραματι-
κάς ἐπιτυχίας», εἶδος πρακτορείου, τὸ ὅποιον
ἐποθετοῖ εἰς τὴν πλατείαν τοῦ θεάτρου ἀρ-
σενικούς—καὶ συχνὰ θηλυκούς—κλακέρ, ποὺ
ἐπῆραν τὸ ὄνομα chevaliers de lustre.

Ἰππῶτα τοῦ πολυελαίου, διότι συνήθως τὰ κα-
θίσιατά των ἦσαν κάτω ἀπὸ τὸν πολυελαῖον
τῆς πλατείας.

Οἱ ἐντιμοὶ αὐτοὶ ἰππῶται ἀντὶ ὠρισμένης ἀ-
μοιβῆς καθύρουν τὸσον νὰ μεταδῶσιν τὰ κα-
τακρίσιμα γέλοια (rieurs) ὅσον καὶ νὰ προ-
καλέσωσιν τὰ θεμιότερα δάκρυα pleureurs ἢ
ἐφώνωσαν «ντὰ καπὸ» ἢ ἐσφύριζαν χωρὶς ἢ
μὲ τὸ κλειδί στὸ στόμα, ἀναλόγως τῆς ἐπιθυ-
μίας τοῦ συγγραφέως.

Στὴν Μεγάλῃν Ὀπερὰ στὸ Παρίσι διηύθυν-
ε τὴν κ λ α κ α ὁ πέρ Δαυὶδ μὲ 90 Δεκεμ-
βρίου εἰς τοὺς ὅμους του, ὁ δὲ κληρονόμος
καὶ διάδοχος τοῦ Φουρνιέ ἀποθανόν τῷ 1890
ἀφῆκε περιουσίαν 1 ἑκατομμυρίου φράγκων.

Ἐπικερδέστατον ἐπάγγελμα τὸ νὰ κάβεται

κανεὶς κάθε βράδην στὸ θέατρο καὶ νὰ κανονίζῃ

τὴν διάθεσιν τοῦ κοινοῦ.

Ὁ Λεὼν Γκοτλάν διηγεῖται στὸ βιβλίον του
«Μπαλάνκ μὲ παντοφλες» ποὺ ἐξεδόθη στὰ
1856, νοστιμώτατα ἀνέκδοτα περὶ αὐτῶν τῶν
κατὰ παραγγελίαν χειροκροτούντων, τοὺς ὁ-
ποῖους συχνὰ μπορούσε νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ἐπὶ
Γερμανία.

Καθέλου λοιπὸν παράξενον ἂν πολλοὶ καλ-
λιτέχνη τῆς σκηνῆς ἐπιδίδουν αὐτὴν τὴν θο-
ρυγὴν συμπετοχὴν τοῦ κοινοῦ διὰ τὸ παιζιμὸ
των, μολοντὶ ὑπάρχει ε ὕ τ υ χ ῶ ς μέγας
ἀριθμὸς ἀντιφρονούντων, οἱ ὅποιοι δὲν θέ-
λουν νὰ ἐννοήσωσιν τὸν σκοπὸν τῆς ἐνοχλη-
τικῆς αὐτῆς ἐκδηλώσεως.

Ὁ Γκαίτε στὸ ἡμερολόγιον τοῦ 1797 4 Σε-
πτεμβρίου, γράφει ἐπ' εὐκαρίᾳ μιᾶς παραστά-
σεως τοῦ Δὸν Κάρλου τοῦ Σίλλερ στὴν
Στουτγάρδ «Μοῦ ἐφάνη περίεργον ὅτι τὸ
κοινόν, ὅταν συγκεντρώνεται, ὅπως καὶ ἂν ἔ-
χουν τὰ πράγματα, προδίδει τὸ αἰσθημὰ του
μὲ φωνὰς καὶ χειροκροτήματα».

Καὶ ἐρωτᾶται:

—Πρέπει αὐτὸ νὰ γίνεται; Εἶναι πράγματι
ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἐξωτερικεύῃ τὸ κοινὸν
τὴν συμμετοχὴν του μὲ χειροκροτήματα;

Ὡραῖο πρᾶγμα ὁ ἐνθουσιασμός, ἀλλὰ εἶνε
προτιμότερον ὅταν πρέπη, κυριολεκτικῶς, στὴν
ῥα του, διότι ἡ βοή τῶν κατὰ παραγγελίαν

χειροκροτημάτων μόλις πέσῃ ἡ αὐλαία κατα-
στρέφει ὅλην τὴν βυθισμένην εἰς ἕνα ὥριον
καλλιτεχνικὸν σύνολον θεατοῦ τὴν ψυχικὴν διά-
θεσιν.

Περὶ τὸν νὰ στιγματίζωμεν τὴν ἀνοησίαν
τοῦ νὰ χειροκροτῇται ὁ καλλιτέχνης μόλις ἐμ-
φανισθῇ ἐπὶ σκηνῆς, πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ἐκτέλε-
σιν, καθὼς καὶ τὴν βλακὴν ἐπιμονὴν τοῦ νὰ
ἐπαναλάβῃ ὁ αἰδὼς τὸ κομμάτι ποὺ ἐξετέλεσε
δυὶ-τρεις ἢ καὶ περισσότερες φορές. Μὰ τότε
διὰ τὴν νὰ μὴ χειροκροτῇ κανεὶς ὅταν ἀντικρύζῃ
πραγματικὰ ἀριστουργήματα εἰς μιᾶν ἐκθεσὶν
ζωγραφικῆς ἢ γλυπτικῆς; Δὲν εἶδα ποτὲ μου
καμμίαν ἐξαιρετικὴν καλλιτεχνικὴν ἐκθεσὶν νὰ
μεταβληθῇ εἰς ἀνθόκηπον, ὅπως τοῦτο συνειθί-
ζεται ἐπὶ σκηνῇ, ὅπου οἱ καλλιτέχνη κορμο-
σιάζονται κυριολεκτικῶς ὑποκλινόμενοι ἐδαφί-
ως πρὸ τοῦ ἀφηνιασμένου κοινοῦ.

Πόσον καλὰ ἐννοῶ ἐκείνους ποὺ δὲν χειρο-
κροτοῦν. Ἡ ψυχικὴ των κατάστασις δὲν ἐπι-
τρέπει νὰ γίνωσιν ἀπλοὶ μιμηταὶ τοῦ πολλοῦ
πλήθους.

Διὰ τοῦτο μερικοὶ ἐκλεκτοὶ διευθύνται θεά-
τρων ἐδοκίμασαν νὰ καθοδηγήσωσιν τὸ κοινόν
νὰ ἐξωτερικεύῃ τὴν εὐνοίαν ἢ δυσἀρέσειάν
του μετὰ τὴν παράστασιν, ἢ καὶ μὲ σημειώμα-
τα κατὰ τὴν ῥα τῆς ἐξόδου, οὕτως ὥστε ἡ
ἐξέλιξις τῆς παραστάσεως νὰ μὴ διακόπτεται
οὔτε νὰ ἐνοχλῇται ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα.

Ἄλλ' εἶνε τόσο δύσκολον νὰ ἐξαλειφθῇ μία

παλαιὰ κακὴ συνήθεια.

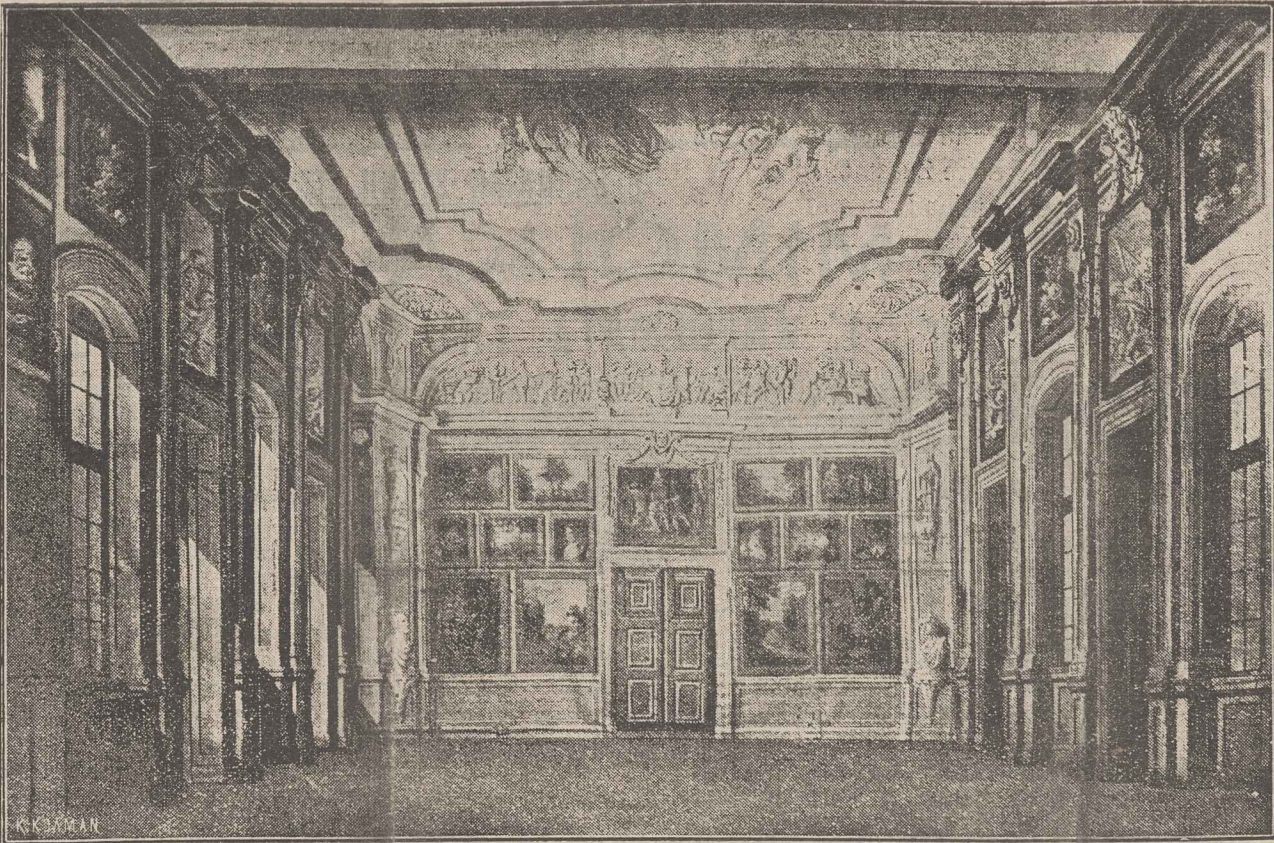
Ὅταν τὸ κοινὸν θέλῃ νὰ χειροκροτήσῃ, ἄς
τὸ κάμνῃ τοῦλάχιστον ὅπου πρέπει. Ἐνα κον-
τσέτο τοῦ Ππετόβεν, ἢ ἕνα ἐκλεκτὸν δράμα
εἶνε βεβήλωσις νὰ καταστρέφωται ἀπὸ τὴν ἄ-
γριαν ἐκδήλωσιν τοῦ κοινοῦ, ὅπως εἶνε ἐνο-
χλητικὸ καὶ ἄνοστο νὰ στελλῶνται ἐπὶ σκηνῇ
ἀνθὶ καὶ διάφορες ἐπιμελῶς τυλιγμένες καὶ
σφοαγισμένες ἀνοησίες.

Τὰ χειροκροτήματα δικαιολογοῦνται μόνον
ὅταν παίζεται κατὰ διασκεδαστικόν, κάποια κω-
μωδία ἢ ὁπερέττα. Ἐκεῖ αὐθόρμητως κανεὶς
χειροκροτεῖ διὰ τὴν δώσιν πληρεστέραν διέξο-
δον εἰς τὸ ὑπερεκκάριον γέλοιο ποὺ τὸν πνί-
γει.

Καὶ ἐπιμένω ὅτι μόνον εἰς παρομοίας περι-
πτώσεις ἐπιτρέπονται τὰ χειροκροτήματα δια-
φερετικὰ ἔπειτα ἀπὸ τὰ ὑπεροχὰ λόγια ἐνὸς
κλασσικοῦ ἔργου ἢ ἀπὸ τὸ ἀκούσιον μιᾶς ἐπιβλη-
τικῆς μουσικῆς ἐξερρίβου εἶναι ὅχι μόνον μαρ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΑΤΡΙΚΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΜΑΓΔΕΜΠΟΥΡΓ

ΜΑΪΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1927

Ὁ σκηνοκὸς διάκοσμος — αἰθούσα εἰς τὰ μέγαρον τῶν Μούαρ — τῆς πρώτης παραστάσεως «Τῶν Ληστῶν» τοῦ Σίλλερ τὴν 13
Ἰανουαρίου τοῦ 1782, ἐνώπιον τοῦ Ποιητοῦ, εἰς τὸ Μανχάϊμ.

ΜΙΑ ΠΡΕΜΙΕΡΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΠΕΡΑ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ

ΤΟ "INTERMEZZO" ΤΟΥ Ρ. ΣΤΡΑΟΥΣ

Γ.

Ἡ ἔμπνευσις—ὅχι ἡ «μουσικὴ συγγραφή»—δὲν
ἐξέρχεται πάντοτε εἰς τὸ ὕψος τῆς εἰς τὸ ἔργον
αὐτό, ἡ βιρτουοζιτὴς τῆς δοχῆστας τοῦ ἐξ ἀντιθέ-
του—ὅχι ἡ «κενή»—εἰς μέγιστον βαθμὸν ἀνεπτυ-
μένη. Τὰ ἐμφάνει—ἐλάχιστα μὲν, ἀλλ' ἀρετὰ χα-
ρακτηριστικά—δὲν

λεῖπουν καὶ ἀπὸ τὸ
Ἰντερμέτσο, Π. Χ.
ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ
Ροντελσχλίττεν ἐπὶ
τῆς χιόνος. Εἰς δύο
διαστολάς ἀκούομεν
τὰ πλέον ὑψηλά
φθονγγόσημα τενοῦ-
το, ὅποτε γυλισσάντο
μέχρι τῆς δευτέρας
ὁκάθας, ὅλα τὰ ἐν τῷ μεταξὺ φθονγγόσημα. (Ἰδε
παρόμοιον τὴν εἰς τὴν συμφωνίαν τῶν Ἄλπεων—
Γουάσσερφωλλ—τοῦ Ἰδίου). Σημαντικὴν εἰς τὴν ὁ-
περὰν καὶ μερικὰς ρομαντιστέσσας ἀπὸ ἔργα παλαι-
ότερων. Τοῦ Γκουὶν (Φάουστ) καὶ μιᾶν ἀρετὰ μα-
κρινὴν ἀπὸ τοῦ «Ἀρχιτεχνονομίας», Ἐλπίσις ἐδὼ
καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τῶν «Ἰπποτῶν τῶν ῥόδων». Πας ὅλος
εἰς τὸν πρόλογόν του ἐπιτίθεται κατὰ τὸν ἀθλιὸν
Διαβόλον, ὅστις ἔδωκεν εἰς τοὺς Γερμανοὺς τὸ
κοντραπούντο, ἐν τούτοις κάμνει αὐτὸς ἀρετὴν
χρησὶν τοῦ διαβολικοῦ αὐτοῦ μέσου... Χρησιμοποιεῖ
ἐπίσης βάλς καὶ λαϊκοὺς χορούς—ὅχι φολκλὸρ-
κῶς—τῆς πατρίδος τοῦ Βαυαρίας. Τὸ ὅλον ἔργον δὲ
ἐλεγέ τις κυριώτερον τὸ μοτίβον τοῦ ἀνδρός. Ὅπουδῆ-
ποτε καὶ ἂν συνοδεύωμεν τὰ γούστα τῆς νυναικῆς,
τὴν βλέπομεν πάντοτε ἀκολουθοῦμεν ἀπὸ τὴν σκί-
αν τοῦ ἀνδρός τῆς... Ἡ ἐπεξεργασία τοῦ μοτίβου
αὐτοῦ εἶναι ἀρετὰ ἐπιτυχὴ καὶ ἀναλόγως τῆς ἀε-
σεως, εἰς τὴν χρησιμοποιεῖται αὐτὸ ὁ Στράους, λαμβά-
νει καὶ τὴν ἀνάλογον μορφήν. Διὰ τὸν μπαλεττίν-
α καὶ τοῦ συνόλου καὶ μερῶν τῶν ὁργάνων τῆς δοχῆ-
στας δὲ σημειώσωμεν μόνον τὴν λέξιν «ταπιαστά»
Ὅτι αἱ ἀνοησίαι τῶν—κακοφωνία συγγραμῆς, δὲν εἶ-
ναι πάντοτε εἰς τὴν σφαιρὰν τῶν γνωστῶν μορφῶν,

τύσιον ἀφειδῆς τελείας ἀνυπερέβηται καὶ τῆς
στοιχειωδέστερας αἰσθητικῆς, ὅλλὰ καὶ ἐσχάτη
ἀνοησία καὶ ἀσέβεια.

(Ἀπὸ τὸ γερμανικόν)

ΜΑΡΙΑ Π. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΥ

δὲν μᾶς ἐκπλήττει, καθ' ὅσον ἡ χορὴς τοῦ ἐνὸς τῆς
συνθετικῆς τέχνης μέσον αὐτοῦ, ἐξαπτάται (εἰς κά-
θε μὴ ντεκαντὴν συνθέτην) ἀπὸ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁ-
ποῖον αὐτὸ χρησιμοποιεῖται. Π. Χ. τὴν σιγὴν καθ'
ἣν λαμβάνει ὁ ἄνδρας τὸ τηλεγράφημα τῆς συζύ-
γου του, ζητούσης διαζύγιον καὶ περιφέρεται αὐτὸς
κατόπιν ὡς τρελλὸς εἰς τὸ Πράτερο, ὅχι μόνον θέλο-
μεν τότε, ἀλλ' ἀπαιτοῦμεν τὰς κακοφωνίας συγχο-
ρίας καὶ γενικῶς κακοφώνους μουσικοὺς ἤχους. Σκε-
φθῆτε τὴν ψυχικὴν ταραχὴν τοῦ ἀδούου ἥρωος! (Ὁ-
τι τὸ ἔδαφος ἔχει ἤδη πολεωμένην εἰς τὴν δοχῆ-
σταν σχετικῶς, τὸ σημειώμεν ἐν παρενθέσει). Δὲν
εἶναι «φυσιολογικὴ ἀνεπάρκεια» ἢ «ἐλλείψις ἀνω-
μοιᾶς λεπτότητος», ὅπως κάποιος Ἀθηναῖος κρι-
τικὸς ἐγόρασε, ἢ μὴ ἀνοχὴ κακοφωνῶν εἰς ἕν ἔρ-
γον, ἀλλὰ ψυχολογικὸ αἰσθητικὸν καὶ λογικὸν λό-
γον, εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες μᾶς ἐμποδίζουν νὰ παραδε-
χθώμεν τὴν «α ὁ α ὁ α» εἰς ὅλον τὸ ἔργον χρησι-
μοποιῶσιν διαφόρων μουσικῶν τόνων, Ὑπάρχει διὰ
φορὰ μετὰ τὴν χορὴν καὶ παρὰ τὸν κοινὸν κατὰ τὴν χορὴν.
Νομίζω...

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δεικνύει τὴν ἰκανότητά
τοῦ Στράους καὶ στιλιστικὴν καθαρότητα καὶ ἐνό-
τητα τοῦ ὅλου ἔργου, παρουσιάζει συγχρόνως καὶ
τελείαν ἀρχιτεκτονικὴν—δραματολογικὴν κατασκευ-
ὴν, εἶναι αἱ συμφωνικαὶ τῆς δοχῆστας ἀντιθέσεις—
Zwischen spiele. Μεγάλῃν μου εὐχαρίστησιν θὰ
ἐξήτασιν τὰς συμφωνικὰς αὐτὰς προτάσεις καὶ θὰ
ἐδείκνυν τὸν τρόπον τῆς χρησιμοποίησεως τῶν μο-
τίβων, τὰς μεταβάσεις ἀπὸ σκηνῆς εἰς σκηνήν, τὴν
ἀπόδοσιν τῶν ψυχικῶν καταστάσεων τῶν ἡρώων,
τὴν ἐκφράσιν τῶν ἐκείνους «θέσεων» τῶν γεγονό-
των τῆς σκηνῆς κλπ., ἂν εἶχον εἰς τὴν διάθεσιν
μου ἀρετὸν ὑπόλοιπον χωρὸν. Ἀρκούντα ν' ἀναφέ-
ρω μερικὰ ἐξ αὐτῶν: τὸ εἰς ὁ μετὰ τῆς
πρώτης καὶ δευτέρας σκηνῆς, τὸ εἰς ὁ—σὺλ βάλς
τῶν ἀκολουθῶν δύο σκηνῶν (Ν. Β. ἐν ὁ ἡ χαρὰ
τῆς γυναικὸς μὲ τὸν φίλον τῆς ἀποδίδεται εἰς τρία
τέταρτα, ἐμφανίζεται ὁ ἄνδρας εἰς τὴν ἀρχὴν με-
τὰ δύο τέταρτα κοντραπούντικῶς...), τὸ εἰς λα υπαὶνὸν
μετὰ τῆς μόνης εἰς τὸ δωματίον Κριστίνης κλπ.

Ἀνακεφαλαιώμεν: Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀναδιδά-
ζει τὴν ὁπερὰν αὐτὴν ἀπὸ τὴν συνήθη οἰκογενειακὴν
—ἀνθρωπίνην—ζοὴν εἰς τὰ ἥθη ἰδεολογικῶν σφαι-
ρῶν, ἐνὸ συγχρόνως παρέχει εἰς ἡμᾶς ἐλπίδας καὶ
δυνάμιν διὰ τὴν ζοὴν, ἐπενεργεῖ αὐτάχρημα λιπο-
τικῶς, εἶναι ἡ μουσικὴ!

Βιέννη, Φεβρουάριος 1927.

ΚΩΝ. Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

ΕΡΡΙΚΟΣ ΪΨΕΝ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ·ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ·Ο ΪΨΕΝΙΣΜΟΣ
Ο ΪΨΕΝ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ.

(Συνέχεια από το 42ο φύλλο)
Ο Γρηγόριος φανερώνει στο Γιάλμαρ την αλήθεια, αυτός ρωτάει τη γυναίκα του για το παρελθόν της, και καταλήγει να παραδεχθεί το δεσμό της με το Βέρλε.

ΓΙΑΛΜΑΡ.— Πώς μπόρεσες να με κρύψεις; να τέτοιο πράγμα;

ΓΚΙΝΑ.— Ναι, έσπευσε να σου πω, είχα πη έδω και τολών καιρό.

ΓΙΑΛΜΑΡ.— Ίδω, πρέπει να μου πεις πώς άσέως. Έτσι τολλάχιστο θά ήξερα πού είσαι.

ΓΚΙΝΑ.— Και λά θά μ' έπερνες πότε;

ΓΙΑΛΜΑΡ.—

Πώς μπορείς να φαντάζεσαι τέτοιο πράγμα.

ΓΚΙΝΑ.— Να γιατί δεν είχα το θάρρος να σου το πω.

Έπειτα απ' αυτή την εξήγηση μπαίνει ο Γρηγόριος άπλώνοντας τα δύο του χέρια προς το ζευγάρι.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.— Λοιπόν, αγαπητοί μου φίλοι, έγινε.

ΓΙΑΛΜΑΡ.— Έγινε. Έξησα την μικρότερη ώρα της ζωής μου.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.— Μα και την άγνόστη. Δεν είν' έτσι;

ΓΙΑΛΜΑΡ.— Τέλος πάντων για την ώρα, πάει, τελείωσε.

ΓΚΙΝΑ.— Ο Θεός να σάς σωρώσει, κύριε Γρηγόριε.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.— Δεν καταλαβαίνω τίποτε. Αύτη η εκκλησία έπρεπε να χρησιμεύει ως άρχή για μια νέα ζωή, για μια συμβίωση βασισμένη στην προσωπική άξια, μακριά από κάθε φέμμα...

ΓΙΑΛΜΑΡ.— Μα ναι, ξέρω πολύ καλά. Άς μη γίνεται πια λόγος.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.— Είχα την άπόλυτη πεποίθηση πως μπαίνοντας θά σάς αντίκριζα μεταμορφωμένους. Τίποτε δεν είνε άνωτερο από τη χαρά να συγχωρέσεις μιάν άμαρτωλή, και να την άνυψήσας ως τον έαυτό σου με την άγάπη. Και να πού όλα μπροστά μου είνε μελαγχολικά, θλιμμένα.

ΓΙΑΛΜΑΡ.— Θάρρεις πως χωνεύεται τόσο εύκολα αυτό που μούδωκες να πω;

Ο Γιάλμαρ θά εξακολουθήσει την παλιή ζωή του, δηλαδή θά μείνει μέσα στη λάσπη. Άρχίζει όμως να γκρινιάζει. Μάλιστα φαίνεται πως έχει πάρει την άπόφαση ν' αφήσει τη Γκίνα και το νόθο κορίτσι την Έβρίγγη, ή όποια σέ παρόμοιο άκουσμα βάζει μια ζωή: «Η Ά ρ ρ ρ ο π α π ι α!»

καταφεύγει στο ύπαστρο και σκετώνεται με μια πιστολιά στο στήθος.

Ο Γρηγόριος πιθανόν ν' ακολουθήσει το παράδειγμα της Έβρίγγης, γιατί λέει στο Ρέλλικ: «Αν σείς έχετε δικαίο κ' έγώ άδικο, τότε δεν άξίζει να ζή κανείς με τέτοια ζωή».

Μερικοί κριτικοί ισχυρίστηκαν πως το ήθικο συμπέρασμα του έργου είνε το ακόλουθο: «Αν άφαιρέσεις το φέμμα από ένα κοινόν άνθρωπο, του αφαιρείς συγχρόνως και την ευτυχία».

Βεβαίως ο Ρέλλικ μιλεί μ' αυτό τον τρόπο, αλλά τούτο δεν άποτελεί την ήθική του έργου, ή όποια είνε άλλως διόλου διαφορετική και θέλει να πη: «Π ρ ο ρ ι μ ό τ ε ρ ο ν ή κ α τ α σ τ ρ α φ ή ή ε υ τ υ χ ί α, π α ρ α ν ή μ ε ί ν η β α σ ι σ μ έ ν η σ τ ο ψ έ μ μ α».

ΡΟΣΜΕΡΣΧΟΛΜ (δράμα 4πρακτο)

Ο πάστορ Ρόσμερ μιά κ' έχασε την πίστι του, παρατήρησε από το άίκωμα του. Έδώ κ' ένα χρόνο είνε χήρος. Η γυναίκα του σκοτώθηκε σέ μια πρέλλα, καθώς πιστεύεται, πεφτώντας σ' ένα χειμάρρο που βρίσκεται δίχ' μακριά από το σπίτι.

Πρίν από το θάνατο της Εύτυχίας της γυναίκας του, οι Ρόσμερ είχαν δεχθεί σπίτι τους τη Ρεβέκκα, μια νέα με νεωτερικιστικές ιδέες που έπηρεασε πολύ τον πάστορα.

Και οι δύο πιστεύουν στη δυνατότητα μιας άγνης ενώσεως μεταξύ άνδρος και γυναίκας που νά ζούσ' κάτω από την ίδια στέγη.

Κανένας ποτέ δεν σκανδαλίστηκε βλέποντας μαζί το Ρόσμερ και τη Ρεβέκκα.

Μιά μέρα όμως ο γυναικάδελφος του Ρόσμερ, ο Κρόλ, πιστωμένος συντηρητικός, άποφάσισε να ίδρύσει κόμμα πολιτικό, για να πολεμήσει την όληθρια επίδραση των ριζοσπαστών, και ξεχωριστά την έφημερίδα Φ ά ρ α.

Τό συντηρητικό κόμμα άγόρασε την Έπαρχιακή Έφημερίδα και ο Ρινλ πρότεινε στο Ρόσμερ ν' αναλάβει τη διεύθυνση. Όμως ο Ρόσμερ αρνείται, γιατί ή ιδέες του έχουν έξιμηθη και είνε το εἶς μοναδικός του σκοπός είνε να έργασθῃ για την πραγματοποίηση της λαϊκής κυριαρχίας. Θέλει νά έξει ο υ γ ε ν ί σ η τ ο υ ε άν θ ρ ω π ο υ ε, τολλάχιστον όσο περισσότερους μπερδέσει.

ΚΡΟΛΛ.— Και με τί τρόπο;

ΡΟΣΜΕΡ.— Με την χειραφέτηση των πνευματικών, και με τον εξαγνισμό των θελήσεων.

Ο Κρόλ κατηγορεί τον Ρόσμερ γιατί ζή μαζί με την Ρεβέκκα. Πρίν γίνει αυτή η εξήγηση: ο Κρόλ δεν είχε άποψη προσχή, τώρα όμως καταλαβαίνει «πως ζούν μαζί ένας άρνησθήσεως και μια γυναίκα χειραφετημένη».

ΡΟΣΜΕΡ.— Δεν πιστεύεις πως μπορούν να ζήσουν μαζί με πνεύμα άγνό άρνησθήσεως και γυναίκες χειραφετημένες; Δεν πιστεύεις πως είνε δυνατό να πειθαρχήσουν στο ένωτικό της ήθικης;

ΚΡΟΛΛ.— Δεν υπάρχει ήθική έξω από την

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΟΙ ΕΝΨΥΧΩΤΑΙ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΚΑΒΑΛΛΑΣ

Έκ δεξιών προς τ' άριστερά: Lola Beresowski, Alexandre Blennow διευθυντής του Ωδείου, Α. Παναγόπουλος, Kurt Hasel.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ

ΜΙΜΟΙ ΚΑΙ ΜΙΜΑΔΕΣ

Τ' ΑΝΑΘΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.-ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΑΓΙΟΙ

(Συνέχεια εκ του 42ου φύλλου)

Επί Άναστασίου κατεβλήθησαν οι πρώτοι βάνεις του λειτουργικού δράματος υπό του μελάρου Γωμανού, τον οποίον άλλοι θεωρούν Σύρον και άλλοι Πελοποννήσιον την καταγωγήν.

Το νέον τούτο θέατρον δεν άπερφόρσε το παλαιόν, απ' εναντίας μάλιστα το δεύτερον έπηρεασε το πρώτον, διότι ήτο γνήσιον αυτού τέκνον, και προς άπόδειξιν άρκεί ήτοι του παρόντος τό άπομένον παράδειγμα:

Ο προς την Θεοτόκον ύμνος ενός των γονιμοκρατών της εκκλησίας μελωδών, του κατά την 14' εκατονταετηρίδα άκμασάντος ήρξεν από τον Ελχάιτον Ιωάννου του Μαυροπόδη, αρχεται ως εἰς:

Σοι τούτο πλεκτόν εξ άκρόατος στέφανο, λειμώνος, ω Δέσποινα, κοσμήσας φέρω.

Οί στίχοι όμως οδοί αντεγράψαν εκ της προς την Άρτεμιν δέσεως του Ιππολύτου εισ το ομώνυμον δράμα του Ελπίδου, όπου είνε στίχον 74 — 75 άναφέρεται:

Σοι τούδε πλεκτόν στέφανον εξ άκρόατος λειμώνος, ω Δέσποινα, κοσμήσας φέρω.

Η ιστορία τού εκκλησιαστικού θεάτρου των Βυζαντινών έντελώς άγνοείται, αν και τήσιν περιεργας είνε τας παραδόσεις αυτής περιπέτειας.

Εκς την ανάπτυξιν του λειτουργικού δράματος εἰκονίζεται ή πάλι της παλαιάς θεατρικής παραδόσεως προς την μισοθέατρον έπιμονήν της Ορθοδοξούσης Εκκλησίας. Είς τον μέγαν αυτόν άγώνα, διαρκέσαντα πλέον της χιλιετηρίδος, ή παλαιά πείρησις, πολεμουμένη υπό της ρυθμικής πεζολογίας, διαδοχικώς εκμηδενίζεται, και άνορθοται όπως καταπίσει υπό το βάρος της εκκλησιαστικής προγραφής.

Οί αντίπαλοι εἰρημνένοι παρεκτρέπονται εἰς φοβερὰς άντεκδικήσεις. Οί εἰκονομάχοι βασιλείς, ένθερμοι της παλαιάς σκηνῆς υπερασπισται, και ραδίζουν εἰς τας φλόγας τῶν λειτουργικῶν δόγματα των ορθοδόξων μελωδών, οί δέ μετά τον θρίαμβον της ορθοδοξίας συνελθόντες εἰς Νίκαιαν συνοδικοί πατέρες (787) αναθεματίζουν και πυρπολούν τῶν αίρετικῶν άσφατα.

Λεπτομερὲς εἰςτόρησις του κυρίως λεγομένου θεάτρου μετά τον Ιουστινιανόν είνε προς το παρόν δυσχερὲς, άπό ούδεμίαν σχετικήν πραγματείαν σώζεται.

Άνευ του Χοροίου και τών έπιγραμματοποιών ήθέλωμεν άγνοεῖν και αὐτήν την ύπαρξιν της Έλληνικῆς σκηνῆς κατά την Ε' και ΣΤ' εκατονταετηρίδα. Πιθανόν σὺν τῷ χρόνῳ ν' ανακαλυφθούσιν και άλλα πραγματεία, ως ή το Χορικίου, διαφορούσαι τας μεταγενεστέρους τύχας του θεάτρου τούτου, το οποίον πράγματι επῆλθε μέγιστος αὐτῆς της καταλυσέως της Βυζαντινῆς Αἰστοκρατίας, ως πειθόμεθα εξ αναμφισβήτητων ιστορικῶν

ΔΕΛΦΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ

ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ - ΚΡΙΤΙΚΟΙ - ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΡΕΥΡΕΘΟΥΝ

Κατά δεστικές πληροφορίες μας, εἰδήλωσαν ότι θά έλθουν διά να παρακολουθήσουν τις Δελφικές Εορτές της 9—10 Μαΐου οί έπόμενοι Γάλλοι συγγραφείς, κριτικοί και δημοσιογράφοι:

Σαιν-Ζορζ ντε Μπουσιέ, Φερνάν Ντιβουάρ, Μαρτίο Μενιέ έλληνιστής, Πιερ Πλεσσί, Γαβριέλ Μπουασού, Αντρέ Μπιγύ.

Οί άνωτέρω αντιπροσωπεύουν τῶν έπόμενα

Εκκλησία. Ο ελεύθερος έρωτας ακολουθεί πάντα την ελεύθερη σκέψι.

(Ακολουθεί)

ΜΟΡΦΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Ο ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ Σ' ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ

ΠΩΣ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

— Θέλετε να ιδήτε ένα ελληνικό δράμα; μ' έρώτησεν ο Άγγλος φίλος μου.

— Εύχαριστώ!

— Δεν παίζεται στο Λονδίνο, αλλά σέ μιά καταποθήκη ενός μικρού χωριού στο Σούσσεξ.

Ολίγες ώρες άργότερα άφίσαμεν το άτελείωτο, το μονότονο πλήθος των σπιτιών και προχωρήσαμε άνάμεσα από τὰ πάγκα της τοποθεσίας του άλφω-νεται μετάξυ Λονδίνου και Μπράιτον... Μῶς πνέ-εζαβεν ο σφύρο — κορυφίος του χωριού στο δράμα — και μῶς έφερε στο άρχοντινόν των Στόνελαντ. Περιέργη μαγεία περβάλλει το σπίτι. Τρία — τέσσερα μυτερά άειώματα προβάλλουν μέσ από τον μισό και το άγρόαλμα του τοίχου. Έύρες μονόφυλλες άνοίγουν διάπλατα σέ περσοτρο-μένη ταράτσα, που πνίγεται από τριαντάφυλλα και γιασεμιά. Γηραιά δέντρα ύψώνονται πάνω από την περιποιημένη χλόη, και κομψά ηηάρια παρουσά-ζονται με πέργολες από μπαζάνες και αγκυλῆ-ματα.

Στο έσωτερικό των δωματίων αισθάνεται κανείς πως άνήκουν σέ μιά παλιά ξακουσμένη για την άρχοντιά της εποχή, όπου αναγνώριζαν μόνο ό,τι ήταν και καλλιεργούσαν μόνον ό,τι ήταν άλλο.

Σημειώνω δι' αυτά — που μπορεί να θεωρη-θούν και για φλυαρίες περιγραφικές — για να δώσω να έννοηθῇ το έξαιρετικό γεγονός του ότι τοίμοιν να παραστήσουν ένα Έλληνα κλασσικόν σ' ένα άγγλικό χωριό.

Οί κάτοικοι αυτού του άρχοντικού δεν είνε κτη-ματία όπως τους φανταζόμεθα. Τα χωράφια τους δεν είνε μεγαλειότερα από τα χωράφια ενός χωρι-κού. Είνε όμως οί πνευματικοί όδηγοί όχι μόνον των ύποστατικών των, αλλά και όλου του χωριού, οί πατριάρχαι που αισθάνονται τον έαυτό τους εἰς πείθνο για την τέχνη και του πλέον άσημάντου κατόικου. Σημειούμεν λοιπόν, βοηθών, ένσχύ-σιν, και προσφέρουν το παράδειγμα μῶς από κοι-νού συνεργασίας, και τούτο έδω και γενεές διό-κληρες.

Σ' αυτό το άρχοντικό επικρατεί συνήθεια να δια-βάξῃ το χειμώνα ή Κυρία μαζί με τα κορίτσια και τίς γυναίκες του ύποστατικού. Κόποτε — έδώ και 16 χρόνια — ήλθεν ιδέα στην κ. Γκούντον Κιγκ να διαβάξῃ έλληνικά δράματα από τίς άρι-στοτεχνικές μεταφράσεις Γιλμπερτ Μουράγγ, δι-ότι έκανε τη σκέψη ότι τα καθαρώς άνθρωπινα αἰ-τια θά τα έννοήσουν και θά τα αισθανθούν αξιο-λόγα οί χωρικοί.

Από την άνάγνωσιν με μοιρασμένους τους ρόλους βγήκε μονάχη της ή ιδέα να παίζον τα έργα.

Στην άρχή έπαυσαν στο ύπαιθρο, κάτω από τὰ θαμνίσια δέντρα του πάρκου. Άλλά ή άκαταστα-σία του καιρού τους ήνώχλησε, κ' έτσι μετέφεραν τη σκηνή μέσα στη σιταποθήκη.

«This way to the Plays» είνε σημειωμέ-νο με γράμματια χωρίς καλλιγραφία σ' ένα στύλο του δρόμου, κ' έτσι μπαίνομε σ' ένα μωσανζιό διό-λων.

Τρεῖς φρεσκοκομμένες πάσσαλοι χωρίζου το χώρο. Από το ένα μέρος σαρεις σείρες καθισμά-των για 400 — 500 πρόσωπα, και μπρος πάντ' ά-νηφορικά είνε ή σκηνή που στο βάθος της βλέπομε μια διπλόφυλλη άστρωμένη θύρα, και δεξιά κ' ά-ριστερά της μερικά καθίσματα οικεασιμένα με ύ-φασμα. Αυτό είν' όλο, δηλαδή μιά σκηνή περισσό-τερο άπλη άπ' ότι την εφαντάσθηκε ο Σαίξπηρ έδώ και 300 χρόνια.

Το κοινόν άποτελείται από χωρικούς και κυρί-ους, ύπνρέτες και ύπνρέτριες, νεοπρόνιδες και ερ-γάτριες.

Όλοι μ' άγωνία περιμένουν ν' άρχίσῃ ή παρά-στασις, και με την εισοδού του χορού λαμβάνουν τά πάντα και γίνονται αγκυλωτοί του δράματος. Έφέτος το καλοκαίρι διάλεξαν την Άλχητιν. Έχουν όμως παίξει και Οιδίποδα και Τρωάδες, Ιππολύτου, Ιφιγένειαν έν Ταύροις, και όλα μ' έ-πιτυχία.

Μα στην Άλχητι προχώρησαν με κάποιο δι-σταγμό, γιατί ή δραματική πλοκή του, το πένθος του βασιλιά για τη γυναίκα του, και το καθήκον της φιλοξενίας προς τον Ήρακλη, δεν είνε εύκολο να κατανοηθῇ από τον σημερινόν άνθρωπο. Κατα-τ' άλλα το έργο με το τόσο άνθρωπινό θέμα του συναρπάζει την καρδιά των σημερινών, όπως και των Έλλήνων έδώ και 2000 χρόνια.

Τ' άσπασμένα ύπόφυλλα πάνω από τίς πέτρι-νες βαθμίδες άνοίγουν. Είνε ή πύλη του βασιμ-κού άνακτόρου. Ο θεατής ληραίνει τέλεια το ότι το ίδιο χρησιμοποιείται για άμαξοστάσις, και μάλι-στα όταν προβάλλει ή νεκρική πομπή μ' έπίσημο βήμα, ένα πίσω της και στο βάθος διαγράφεται έ-να γαλάσιο κομμάτι ούρανού και το πρόσον πάνω με τα ζωορά, τα λαμπέρα του χωριού.

Τὰ δόγματα των ύποκατών δεν αναφέρονται. Παίζουν μαζί ο εύγενής με το χωρικό. Το ότι ο ώρατος Ήρακλης ήτον ο γνώς του λαγοδεσπότη το έμάθαμεν άργότερα. Εἰσάγει αληθινά ή έ-κτέλεσις του τόσο στα λόγια όσο και στη μι-μική έκφρασι.

Συγχά άκούσαμε την ιδιωματική προσορά των χωρικών. Παίζουν όμως μ' αληθινά αίσθημα, και τέλεια άφροισμένοι στο έργο μεταδίδουν θεσμό των έθνοασιμό τους στο θεατή. Η παράστασις κράτησε μιά ώρα και μισή χωρίς διακοπή. Αἰσθα-δέν ύπνοχει. Όταν κλείσουν ή πύλες του άνακτό-ρου και φύγη τραγικώδους ο χορός, σηκώνονται κατασυγκινημένοι οί θεαταί και όλγουν έν' άσημ-νιο ή χάλκινο νόμισμα στο κοίτη, που τα έσοδα του χρησιμοποιούνται για την αλληλοβοήθεια του χω-ριού.

Edward Edert

Τύποις «ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ»

Τμήμα Ανωτατίας

ήμερησια και περιοδικά φύλλα:

Comodia, Illustration, Monde illustré, Fi-garo, Nouvelles Littéraires, Gaulois, Oeuvre, The Sphere, Revue de deux Mondes, Re-vue de France, Intransigeant, Sar (Bruxel-les), Journal des Débats.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Με ιδιαίτερον εύχαριστήσιον μας αναγγέ-λουμε την έκδοσιν του πρώτου τεύχους του 15δημηρίου λογοτεχνικού περιοδικού «Νέα Ή-στια» μ' έλκεία και ποικίλα περιεχόμενα, έ-φειλόμενα εἰς την συνεργασίαν έπικειτών ή-μετέρων και ξένων συνεργατών.

Ο διευθυντής της «Νέας Ήστιας» κ. Γρη-γόριος Ξενόπουλος και ο έκδότης κ. Γω. Κολ-λόρος είνε πολύτιμος έγγηχισ διά την ασφα-λή και άπρόσκοπον προκοπήν του λαμπρού περιοδικού.

ΑΓΝΗ ΣΟΡΜΑ

Παλαιά γνώριμος των Αθηνών

Ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀριζόνα τῆς Ἀμερικῆς εἰς ἡλικίαν 62 ἐτῶν ἡ γνωστὴ μας Γερμανὶς καλλιτέχνης Ἀγνή Σόρμα γεννηθεῖσα τῷ 1865 εἰς Μπρεσλάου.

Ἡ Ἀγνή Σόρμα ἀφωσιώθη εἰς τὸ θέατρον ἀπὸ τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια, καὶ ἔμεινε πιστὴ ὁλοκληρῶς τῇ ζωῇ της!

Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῆς ἔγινεν εἰς τὸ Ντῶϊτσερ Τεάτερ, ὅπου καὶ ἐπαγίωνη ἡ φήμη τῆς εἰς τοὺς λεγομένους κοριταίστικους ρόλους.

Ἐξελιχθεῖσα μετὰ ἀλυπτικὴν πρόδον εἰς καλλιτέχνην πρώτης τάξεως, ἀπέτελεσε μαζὶ μετὸν διαπρεπῆ ἡθοποιὸν Ἰωσήφ Κάιντλ τὰ δύο κυριώτερα στηρίγματα τοῦ Γερμανικοῦ Θεάτρου.

Κατὰ τὸ 1890 προσεχώρησεν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Μπάρνεϊ ἰδρυθὲν Μπερλινερ Τεάτερ, ὅπου διεκρίθη εἰς τοὺς πρώτους ρόλους τῶν ἔργων Ἰψεν, Σούντερμαν καὶ Χάουπμαν. Ἐπαυλοῦσα μετὰ τριετίαν εἰς τὸ «Γερμανικὸν Θεάτρον» — «Ντῶϊτσερ Τεάτερ» παρέμεινεν ἐργαζομένη συνεχῶς μέχρι τοῦ 1896.

Ἐκτοτε δὲν ἐδεσμεύθη μετὰ συμβόλαιον καὶ ἐξηκολούθησε τὴν καλλιτεχνικὴν δρᾶσιν τῆς ἐμφανιζομένη ἀπὸ τῆς σκηνῆς διαφόρων θεάτρων κατὰ προτίμησιν εἰς τὸν ρόλον τῆς Νόρας τοῦ Ἰψεν, ὅπου, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, ὑπῆρξεν ἀνυπερέβλητος.

Ἡ λεπτὴ καὶ κατ' ἐξοχὴν ἑσώτερη καὶ ἡ τέχνη τῆς ἐθαυμάζετο ἀπὸ τοὺς κορυφαίους κριτικούς ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, καθόσον ἡ Ἀγνή Σόρμα ἀπὸ τοῦ 1896 καὶ ἐντεῦθεν ἐταξείδευε σχεδὸν διαρκῶς εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Κατὰ τὸ 1890 ἐνυμφεύθη εἰς τὴν Βενετίαν τὸν κόμητα Δημήτριον Νιμόντι. Πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν ἔφυγε διὰ τὸν Νέον Κόσμον, ὅπου καὶ ἄφησε τὴν τελευταίαν πνοὴν τῆς ἡ σαινή, ἡ ἐξωριστὴ καλλιτέχνης ποὺ ἐγγνώριζε τὸ μυστικὸν τὸ ζωντανεῖν τὸσον ἀληθινά, τὸσον ἐσωτερικά, χωρὶς θεατρinioῦς καὶ ταρταρινismoῦς τῆς Νόρας τοῦ Ἰψεν, τὴν Εὐά τοῦ Φόας, τὴν Μαργαρίτα τοῦ Γκαίτε, ἀκόμη καὶ τὴν Κλαίρη στὸν «Ἀρχισιδηρουργὸς» τοῦ Ὀνέ, ὅταν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Δημοτικοῦ μας θεάτρου κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1900 ἀπεθεώθη ἀπὸ τὸ κοινὸν τῆς πρωτευούσης μας, τὸ κοινὸν ποὺ ἦτο προικισμένο μετὰ τὴν λεπτὴν θεατρικὴν αἰσθητικὴν τοῦ καὶ ἤξευρε νὰ βλέπῃ καὶ διακρίνῃ καὶ ἐνθουσιάζεται διὰ τὴν μεγάλην τέχνην, ἐκπρόσωπος τῆς ὁποίας ἦτο ἡ ἐκλιπούσα καλλιτέχνης Ἀγνή Σόρμα.

Π. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΑΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΜΙΑ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Ἡ κυρία Μαρίκα Λασιποπούλου, καθηγήτρια τοῦ Ἑθνικοῦ Ὁδείου δίδει μετὰ τῆς Δίδος Χρηστίνης Κυριαζῆ τὴν 7ην Μαΐου συναυλίαν.

Ἡ κυρία Λασιποπούλου, εὐσυνείδητη τῆς τέχνης ἐργάστρια, μετ' ἐξαιρετικὸν ταλέντον καὶ μετὰ πλεονεκτητικὴν σταδιοδρομίαν, γνωστὴ ἀπὸ παρασμένους τῆς ἐμφανίσεως καὶ ἀπὸ εὐδοκίαν, μετὰ ἀθρόον ἐργασίαν, εἶναι ζυμωμένη μετὰ τὴν μουσικὴν καὶ κίνησιν τόσο, ὥστε καλεῖται ποὺ πραγματικὰ ἀγαπάει τὴν ἀληθινὴν τέχνην δὲν θὰ παραλείψῃ ν' ἀκούσῃ τὴν ἑκτακτὴν πιανίστα εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη.

Τὸ πρόγραμμά τῆς πλουσιώτατον: Σοπὲν Ἀλμπενίς κτλ. ποὺ θὰ τὸ δυναμώσῃ περισσότερο ἡ σύμπραξις τοῦ κ. Βολωνῆν μετὰ Μπαχ, Κορναζόφ, Μπαχ, Σαραζάτε κτλ. Στὸ πιάνο θὰ εἶναι ἡ Δίς Δανάη Κυπαρίσση.

Ταῦτα μετὰ κατάληξιν καὶ δὲν ἡδυνάμην νὰ ἐξηγήσω τὴν στάσιν ταύτην διὰ τοῦτο καὶ διότι ἡ συνείδησίς μου ἐξανεστάτω ὅταν ἤκουσα νὰ υμνοῦται ἡ προϊσταμένη μου ἀρχὴ ἀπεφάσισα νὰ ἐκθῶμαι μὴν τοῦτο δὲν παραλείπω δὲ νὰ ἀναφέρω ὅτι ταῦτα ἤκουσαν καὶ εἰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν παρόντες Γ. Ἰωάννου, Δ. Αποστολέακας, Χρήστος Εὐθυμίου, Γ. Κοντοπόρος καὶ αἱ δ/νίδες Ἀντ. Βλαστοῦ, Σ. Χαλδαίου καὶ Σ. Παπαζογλου.

Μετὰ ταῦτα

ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΑΝΟΣ

Δόκιμον μέλος τοῦ Σωματείου Ἡθοποιῶν

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ-ΜΟΥΣΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ-ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ-ΓΛΥΠΤ.ΚΗ

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ ἐδώκεν στὴν πόλιν τῶν Παρισίων τὸ «Χωτέβιλλ-Χάουζ» ἐπ' αὐτῇ νησί Γκουερνέιγ, ὅπου ὁ ποιητὴς πέτασε 15 χρόνια τῆς ἐξορίας του. Τὸ σπίτι εἶνε λαμπρὰ διατηρημένον, καὶ περιέχει πολλὰ ἀντικείμενα συνδεόμενα μετὰ τὴν ζωὴν τοῦ Οὐγγῶ, ὥστε ἔμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς μουσεῖον.

Ἡ πόλις τῶν Παρισίων εἰς ἐνδεῖξιν εὐγνωμοσύνης ἐτίμησε τοὺς δωρητὰς κυρίαν Μαργαρίταν Νεγκρατόντε (Ἰωάνναν Οὐγγῶν), δεσπ. Μαργαρίταν Οὐγγῶν καὶ κ. Ἰωάννην Φαγκίσκον Βίκτωρα Οὐγγῶν μετὰ τὸ «Χρυσὸν Μετάλλων» τῆς πόλεως τῶν Παρισίων.

Ὁ γυῖος τοῦ Γάλλου πολιτικοῦ Παινλεβὲ διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ τάλαντόν του ἔπαιξε στὸ ἔργον «Μαθουάλας».

Ἡ Παρισινὴ ἐφημερίς «Ζουρνάλ» μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἐχειροκροτήθη μὲν ἀπὸ τοὺς πάντοτε προθύμους φίλους, ἀλλὰ... προτιμότερον εἶνε ὁ νέος Παινλεβὲ νὰ ἐπαυλῇ τὸν χιμαῖον τῆς Σορβόννης, διὰ νὰ συνεχίσῃ τὰ μαθήματά του.

Ὁ Μᾶξ Ράινχαρτ, ὁ πολὺς Γερμανὸς σκηνοθέτης καὶ διευθυντὴς δύο θεάτρων, προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ θεατρικὸν τράσιν, διὰ νὰ εὐθὴ διέξοδον εἰς τὴν θεατρικὴν κρίσιν. Ἐσκέψθη λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ ἐνοικιασθῶν μερικὰ θέατρα τῶν μεγάλων ἐπαρχιακῶν πόλεων τῆς Γερμανίας, καὶ μετὰ περὶ δευτέρους ἡθοποιούς τοῦ Βερολίνου νὰ παρουσιάζεται συχνὴ ποικιλία προγράμματος καὶ καλλιτεχνῶν.

Ἀλλὰ ὁ Θεατρικὸς Σύνδεσμος καθὼς καὶ ἡ Θεατρικὴ Ὀμοσπονδία ἀντετάχθη μετὰ σθένος στὸ σχέδιον τοῦ Ράινχαρτ, διότι μ' αὐτὸ τὸ τράσιν θὰ ὑποφέρῃ τὸ σύνολον τῶν γερμανικῶν θεάτρων καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκονομικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν.

Ἡ περιφάνεια μιντινιέτες θὰ δεῖξουν ἐμπρόκτως τὴν διαμαρτυρίαν τῶν ἐναντίων τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ποὺ δὲν θέλῃ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν χαρακτηριστικὴν ὀνομασίαν τῶν, ποὺ τόσο ρόλον ἔπαιξε καὶ παίζει στὰ γαλλικὰ μυθιστορήματα.

Ἡ ἐκδίκισις ποὺ ἐτοιμάζον μετὰ τὴν συνεργασίαν τῶν φοιτητῶν εἶνε ἡ ἐξῆς:

Θὰ σύρουν μέσα στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιῦ ἕνα ἀνδρείκελο μετὰ πρᾶσινον φρονιμοσκόπιο καὶ καδῆμα καὶ ὅταν εὐθίσουν εἰς τὴν Γέφυραν τῶν Τεχνῶν ἀπέναντι τῆς Ἀκαδημίας, θὰ πνίξουν τὸ ἀνδρείκελο στὸ Σηκουάνα!...

ΠΕΡΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἀπριλίου 1927

Ἀξιότιμον Κύριον Διευθυντὴν «Ἐλευθ. Βήματος»

Ἀθ. ἡ. ν. α. ς

Εἰς ἀπάντησιν τῶν ὧσιν μέχρι σήμερον ἔγραψεν ὁ κ. Θ. Συναδινὸς σχετικῶς μετὰ τὴν Ἐπαγγελματικὴν μας Σχολήν, τῆς ὁποίας θέλει νὰ εἶναι ὁ προασπιστὴς ἐναντίον τῶν ἰδρυτῶν τῆς! θὰ εἶχα πολλὰ νὰ ἀπαντήσω, ἀλλὰ τί νὰ ἀπαντήσω καλεῖς σὲ ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ δημιουργήσῃ θόρυβον περὶ τὸ ὄνομα τοῦ δι' ἰδίου συμφεροντολογικοῦ σκοποῦ, διεκλεῖ πᾶσαν σέβιν μετὰ τὴν ἀλήθειαν, σκορπίζων ἀνακριβεῖς πρὸς συγκάλυψιν τῶν τῶς ἀντιπροσώπων μας καὶ τῆς βαρυτάτης εὐθύνης αὐτοῦ τοῦ ἰδίου διὰ τὴν ἀπόλειψιν τοῦ ἀειμνήστου Διδασκάλου μας Θεωμᾶ Οἰκονόμου, διατετιμένου ὅτι ἐπαύθη διὰ τῆς συντάξεως ὡς ἡθοποιός, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἡμποδίζει νὰ εἶναι καθηγητὴς καὶ ὅτι, ἄλλο σχετικόν, ἐκτὸς τοῦ νὰ παρίσταται. Θέλει νὰ ἀγνοῇ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσῃ ἐνώπιον τῆς Γενικῆς Συνελεύσεώς μας ὁ ἐκ τῶν Ἐφορευτικῶν Ἐπιτρόπων κ. Γ. Σαρντινός, δηλώσας εἰς σχετικὴν ἐρώτησιν ὅτι ὁ μέγας διδάσκαλος ἐπαύθη ὡς ἀνεπαρκής. Γιὰ τὸ Θεό! Ὁ ἀειμνήστος Θεωμᾶς Οἰκονόμος ἀνεπαρκής! καὶ ἐκρίθη ὡς τοιοῦτος ἀπὸ ποῖον; Μόνον εἰς τὸ Ρωμαιο-ἡμπερτοῦ νὰ συμβαίνει αὐτὰ. Ἀπετέλεσμα τῆς δηλώσεως ταύτης ἦτο ἡ ἐκδίωξις ἐκ τῆς Συνελεύσεως καὶ διαγραφὴ ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ὑποψηφίων ἀπὸ τὰς προσαχθεῖς ἀρχιμελείας τοῦ Σωματείου τοῦ κ. Γ. Σαρντινίδου κλπ. Εἶναι ἐνοχλητικὸν νὰ εἶναι κανεὶς ὑπερμεγέθους ν' ἀνασκευάζῃ ἀνακριβεῖς ἀνθρώπων ὁ ὁποῖος δημοσιογραφεῖ διὰ νὰ προκαταλάβῃ τοὺς ἀδιαφορομένους πρὸς συγκάλυψιν τῆς ἀληθείας καὶ τῶν εὐθυνῶν, πρὸς ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος δὲν ἀπαντᾷ εἰς ἄγγραφα καὶ ἀριθμούς, ἀλλὰ εἰς οἰκονομικὸν χαρακτήρος ζητήματα, δημοσιεύων τὰ τῶν Συνελεύσεών μας εἰς τὰς ὁποίας δὲν παρέστη διὰ νὰ ἔχῃ σαφὴ ἀντίληψιν, ἀλλὰ ἐκ πληροφοριῶν τῶν συνεδρίων του. Τί ντροπὴ! Εἰς τὸ μέλλον θέτομεν εἰς τὴν διάθεσιν

Ἐπ' εὐκαιρίαν τοῦ ταξιδίου τοῦ Οὐναμόνο εἰς τὴν Γερμανίαν τὸ ρωμανικὸν σεμινάριον τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου ἐκάλεσε τὸν Ἰσπανὸν ποιητὴ καὶ φιλόσοφον νὰ κίνη διαλέξιν εἰς τὸ Ὑντιτόριον μάζιμου. Ἐπίσης θὰ παρθῇ γιὰ πρώτη φορά τὸ ἔργον τοῦ «Ἄν γκόνσερ Μάν» ἐφ' ὅσον αὐτὸς θὰ εἶναι εἰς τὴν Γερμανίαν.

Συνεπλήρωσεν ἐσχάτως τὰ 400 χρόνια τοῦ ὁ μέγας χειρουργὸς Λόρδος Λίστερ, τοῦ ὁποίου τ' ὄνομα συνδέεται μετὰ τὴν σπουδαιότητα συμβολὴν ποὺ προσέφερεν ἡ ἀντιστήλη εἰς τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην.

Πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου ἐπιστήμονος ἔγινεν ὥρα ἐορτὴ στὸ Ουσεμίνστερ τοῦ Λονδίνου.

Ὁ διακεκριμένος Γάλλος ἡθοποιὸς καὶ σκηνοθέτης Ζᾶκ Κοπὼ ἀνέγνωσεν εἰς τὴν Λωζάνην τὴν Τριμύειαν τοῦ Σαίξπηρ μεταρρυθμιστὴν στὰ Γαλλικά ἀπὸ τὸν Πιέρ Λουί Ματῆ εἰς πεζὴν καὶ Ἀλεξανδρινὴν στίχους.

Εἶνε μέγα εὐτύχημα ν' ἀκούῃ κανεὶς τὸν Ζᾶκ Κοπὼ, τὸν ἐξαιρετικὸν βιρτουόζον τοῦ λόγου καὶ τῆς ἐκφράσεως.

Μ' αὐτὰ τὰ μοναδικὰ του χαρίσματα ὁ Κοπὼ χωρὶς σκηνὴν καὶ ἡθοποιούς ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀκροατὰς τοῦ τῆς ἐντύψεως μίαν τελείαν ἀποδόσεως ὅλων τῶν ρόλων.

Στὸ «Μέγα Θεάτρον» τῆς αὐτῆς πόλεως ἐδόθη μετὰ μικρὰς τιμῆς «Ὁ Ρωμῆος καὶ ἡ Ἰουλιέττα» μετὰ νέον καὶ ἀληθινὰ ὥραϊον σκηναϊκὸν διάκοσμον.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ τὸ εὐχάριστον γεγονός ὅτι ἡ καλλιτέρα νεολαία τῆς Λωζάνης καταγίνεταί μετ' ἐξαιρετικὴν ἐπιμέλειαν εἰς τὴν μελέτην τῶν ἔργων τοῦ Σαίξπηρ, πολλὰ ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἐμφανισθῶν προσεχῶς ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ «Μεγάλου Θεάτρου».

Τὸ ἐρευνεῖον βραβεῖον Νόμπελ διὰ τὴν ἱατρικὴν λέγεται ὅτι θ' ἀπονεμηθῇ εἰς τὸν ἐπιφανὴν νευρολόγον τῆς Βιέννης καθηγητὴν κ. Ἰούλιον Βάγνερ-Γιόργκ, εἰς τὴν θαυματουργὸν ἐπέμβασιν τοῦ ὁποίου ὀφείλου τὴν σωτηρίαν πλείστοι ἀσθενεῖς ἀνήκοντες εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου.

Θὰ εἶναι μία ἐξαιρετικὴ ἥθικη ἱκανοποίησις ἡ ἀπονομή τοῦ παγκοσμίου φήμις βραβεῖου διὰ τὸν ἄγοντα τὸ 79ον ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ διαπρεπῆ ἐπιστήμονα.

Μ. Π. Κ.

τοῦ τὰ πρακτικὰ μας, τὰ ὅποια νὰ συμβουλευέται διὰ νὰ μὴ παθῇ τῆς τέχνης γκάφες.

Ματαιῶς προσπαθεῖ ἀπὸ δολοφίας νὰ γίνῃ κατ' ἄρτιον καὶ ὑπερασπιστὴς.

Εἰς τοιοῦτον εἶδους κατηγορίας ἡ Ὀργάνωσις μας κρίνει σκόπιμον νὰ μὴ ἀπαντήσῃ, κηδομένη τῆς ἀξιοπροσέας τῆς, ἐπαφίονσα τὴν ἐκκαθάρισιν ὅλων αὐτῶν τῶν ζητημάτων εἰς τὴν νέαν Ἐφορευτικὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Σχολῆς.

Τὰ τῆς ἀπολείας τῆς Σχολῆς μας καὶ ἀποξενώσεως τοῦ Σωματείου ἀπ' αὐτὴν νὰ τὰ λέγῃ εἰς τὰς μετὰ τῶν μαθητῶν οἰζοποσίας καὶ γαλοπουλείας συγκεντρώσεις, ἀφίον τὴν Ὀργάνωσιν μας ἡσυχον εἰς τὰ τοῦ οἴκου τῆς, ἡ ὁποία καὶ ἄλλο ἀπεφάσισεν ἡ τὴν καταργήσιν τῆς Σχολῆς μας, ἀποφασίσασα νὰ διατηρήσῃ τὰ ἐπ' αὐτῆς δικαιώματά τῆς πάσῃ θούῃ, ἐκκαθαρίζουσα αὐτὴν ἐκ τῆς κόπρου τοῦ Ἀγρίου, διὰ δὲ τὴν ἀντισωματειακὴν του πολιτικὴν ἀφίον νὰ ὁμιλήσῃ σχετικὴν καταγγελίαν τῶν μαθητῶν.

Μὲ ἄπειρον ἐκτίμησιν

Η.Α. ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

Προϊστάμενος τοῦ Σωματείου Ἡθοποιῶν

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἀπριλίου 1927

Κύριε Προϊστάμενε,

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην 14ην πρέχοντος μηνὸς, τὸ ἀπόγευμα, εἰς τὸ Ἑθνικὸν Θεάτρον καὶ πλησίον τοῦ δοματίου ὑπερ συγκαλοῦνται μετὰ τὴν σκηνὴν εἶδον συγκεντρωσιν μαθητῶν τῆς σχολῆς μετὰ τῶν ὁποίων συνιδελέγετο ὁ πρόεδρος τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς κ. Συναδινὸς καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ ἐκθῆτος ὁ κ. Ἰωάννου, πλησιάζας δὲ ἐκεῖ ἤκουσα τὸν κ. πρόεδρον τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς νὰ καταφέρεται ἐναντίον τοῦ ἐπαγγελματικοῦ θεάτρου καὶ νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν κ. Μολίνην, ὁ ὁποῖος—ἐλεγε—θέλει νὰ ἐλέγξῃ τὰ βιβλία τῆς Σχολῆς, νὰ ἐπιτρέψῃ τοῦτο, καθόσον ἡ Σχολὴ εἶναι κρατικὴ καὶ τὸ Κράτος εἶνε ἀνεξέλεγκτον, ἐντὸς δὲ τῶν ἡμερῶν θὰ ἐροντίσῃ νὰ δημοσιεύσῃ διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποῖου: «Ἡ Σχολὴ δὲν θὰ ἔχῃ σχέσηιν μετὰ τὸ σωματεῖον τῶν Ἡθοποιῶν καὶ μετὰ τοὺς ἀπολυτῶντες

ΤΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Ο ΦΟΡΟΣ ΤΩΝ ΔΗΜ. ΘΕΑΤΩΝ

Λέγεται ὅτι πολὺ συντόμως θὰ προκηρυχθῇ δημοπρασία διὰ τὴν ἐκχώρησιν τοῦ φόρου τῶν δημοσίων θεαμάτων εἰς ἰδιώτας.

Διὰ νὰ τὸ ἀποφασίσῃ ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ῥπουργὸς κ. Καφαντάρης, πάντως θὰ προκηρυχθῇ τὸ Δημόσιον νὰ καρπωθῇ ποσὰ κατὰ πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὰ ἤδη διὰ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ῥπουργείου εἰσπραττόμενα.

Μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ παρακαλέσωμεν:

α) Νὰ μὴν ἐπαναληφθῇ ἡ γνωστὴ ἱστορία τοῦ νὰ λυπηθῇ τάχα τὸ Κράτος τοὺς ἀτυχέσαντας ἐνοικιαστὰς τοῦ φόρου, οἱ ὅποιοι δὲν πρέπει νὰ θεωροῦνται συνευεργετοὶ τοῦ Δημοσίου μόνον εἰς τὴν ζημίαν!

β) Νὰ μὴ λησμονηθῇ νὰ τεθῇ εἰς τὴν προκήρυξιν, ὅτι οἱ ἡθοποιοὶ θὰ ἔχουν ἀτέλειαν, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ τοὺς ὑπεσκέθη ὁ κ. Καφαντάρης, ἀναγνωρίζας ὅτι δὲν πρέπει νὰ πληρώνουν φόρον εἰσερχόμενοι εἰς τὸ...σπίτι τῶν!...

Κ' ἐπειδὴ ὁ κ. Ῥπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐνδέχεται μέσῃ εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀσχολιῶν του νὰ τὸ λησμονήσῃ, ἔχομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ τὸ ἐνθυμηθῇ εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν ὁ ἀριμετρήσιμος τιμηματάρχος κ. Ἠέππας, εἰς τὴν εὐγενή προθυμίαν τοῦ ὁποίου ἀπολύτως ἐμπιστευόμεθα.

ΝΕΑ ΤΑΛΑΝΤΑ

Τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα στὸ μακάριο τόπον εἶναι ἡ ἀνακάλυψις δαιμονίων τάλαντων, καὶ ἡ διὰ τοῦ τύπου ἀνακήρυξις των εἰς ὑπερόχους ἐμφανίσεις, ἀλλὰ καὶ ἐξαφανίσεις, δυστυχῶς, διότι, γράφει ἡμερησίᾳ ἐφημερίδα, μετὰ τὴν σημερινὴν κατάστασιν τοῦ θεάτρου δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὴν ἐλληνικὴν σκηνὴν οὔτε τὸ δραματικὸν τάλαντον, οὔτε τὸ χορευτικὸν δαιμόνιον (ἐσχάτως ἀνακαλυφθέντα εἰς κοσμικὴν παράστασιν). Οὐδεὶς τοῦλάχιστον, συνεχίζει ἡ αὐτὴ ἐφημερίδα, θὰ εἶχε τὴν τόλμην νὰ προτείνῃ εἰς νεαρὰς γυναῖκας πράξεις ἡρωϊσμοῦ ἐπικινδύνου, ὅσον καὶ ἀνυπερβόλου.

Καὶ ἡμεῖς ποῦ εἶδαμεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας διάφορα τάλαντα (ἀρχαῖα καὶ νέα) καὶ πολλὰ δαιμόνια νὰ κάνουν πολλὴν θόρυβον...διὰ τὸ τίποτε, —διότι τὸ ἀντικρουστικὸν τῆς ἐπαγγελματικῆς πραγματικότητος εἶναι τὸ ἀλάνθαστον κριτήριον— βρίσκουμε πάρα πολὺ κοσμικοὺς τοὺς αἰνους καὶ οἰθυραμικούς, καὶ μόνον ἀποτέλεσμα θὰ ἔχουν νὰ πάρουν ὀριστικὰ στὸ λαιμὸν τοὺς τὸν δράστην τῆς κοσμικῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ τὰ ὑμνηθέντα τάλαντα καὶ δαιμόνια!

Οὔτε τὰ μανιτάρια δὲν φυτρῶνουν τόσο εὐκόλως!

ΚΙ' ΑΛΛΟΙ ΓΙΑ ΠΝΙΞΙΜΟ

Πολὺ διασκεδαστικὴ ἀλλὰ καὶ πολὺ χαρακτηριστικὴ ἡ σατυρικὴ ἐκδήκησις ποῦ θὰ κάνουν ἡ Παρλιάντες μιντινιέτες ἐπὶ τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ, ποὺ δὲν θέλῃ νὰ περιλάβῃ τὴν καθιερωμένην πλῆξιν καὶ χαριτωμένην λέξιν «μιντινιέ» στὸ Λεξικό. Δεσπομεν εἰς τῆς εὐφροσύνης ἀληθινὰ ἐκδικήσεως καὶ διαπομπεύσεως γράφομεν εἰς τὴν Παγκόσμιον κίνησιν.

Μ' αὐτὴν ὁμως τὴν εὐκαιρίαν θλωὺς διόλου ἄδεια μᾶς ἔρχεται εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ ἐρωτήμα:

—Πόσοι τάχα ἀπ' τοὺς δικούς μας ἀθανάτους δὲν κάνουν οὕτως ἐργασίαν;

Στὸν ἰσχυρὸν τοῦ αἰνίγματος θὰ δοθῇ ὡς ἀμοιβὴ κάποιος σοφὸς κριτικὸς.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΟΜΗΘΕΑ ΔΕΣΜΩΤΗΝ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΩΝ

ΗΛΙΘΕΤΙΚΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ-ΗΘΟΠΟΙΟΙ-ΣΚΗΝΟΘΕΤΑΙ

Νόμοι περιοριστικοί της σκηνοθεσίας. — Ο νόμος της αναλογίας. — Τα θεατρικά γένηματα. — Εφαρμογή του νόμου εις το παραστατικόν ύψος.

Υπάρχουν νόμοι επιβάλλοντες εις την έκτασιν της σκηνοθεσίας όρια; Δηλαδή υπάρχει ένα μέγιστον σκηνοθεσίας, το όποιον δεν επιτρέπεται να υπερβώμεν καλλιτεχνικός;

Ευνόητον κατ' αρχήν ότι είναι σωτήριος ή εφαρμογή τοιούτων νόμων, οι οποίοι περιορίζουν την δαπάνην, και μάλιστα εις εποχήν που η πολυτέλεια της σκηνοθεσίας είναι πολλάκις καταστρεπτική.

Οι εν λόγω νόμοι φαίνεται ότι υπάρχουν και είναι δύο:

Ο πρώτος είναι ο αναλογικός και ο δεύτερος ο προσωποματικός ή εικονικός.

Εν πρώτοις ο λόγος περί του αναλογικού νόμου.

Εις την σκηνοθεσίαν ή τελειότης της απομνήσεως των αντικειμένων, που αποτελούν το παραστατικόν ύψος, πρέπει να είναι ανάλογος προς την ιεραρχικήν των σπουδαιότητα.

Π. χ. εις την σκηνήν ενός γέφυματος, το αποτελούμενα αυτό είδη δεν έχουν όλα την αυτήν σπουδαιότητα. Άλλα έχουν άμεσον σχέση με το κείμενον και άλλα χρησιμεύουν ως συμπληρωματικά. Δεν πρέπει λοιπόν να καταβάλλεται ή ίδια φροντίς δι' όλας τας λεπτομερείας του γέφυματος, διότι δεν είναι προσωποματικά όλα να προκαλέσουν την αυτήν εντύπωση.

Δυνάμει του αναλογικού νόμου πρέπει να επιμένωμεν μόνον επί λεπτομερειών που σχετίζονται με την δράσιν του έργου. Μόλις λοιπόν ή προσοχή του θεατού προσηλκυθή εις άλλο αντικείμενον ξένον προς τας λεπτομερείας του γέφυματος, ανάγκη τουτο να λήξη. Άλλως τε ή τήρησις του ακριβούς χρόνου της διαρκείας δεν είναι ποτέ αναγκαία εις το θέατρον. Όπως εις την ζωήν και εις το θέατρον ο θεατής χάνει την ιδέαν του χρόνου, εύθυσ ως ή προσοχή του απασχοληθή.

Ο αναλογικός νόμος επιτρέπει την άπλοποιήσιν του παραστατικού ύψους, και να φροντίζωμεν μόνον δια τα κυριώτερα αντικείμενα, τα όποια πρέπει να παρουσιάζωμεν όσον το δυνατόν ακριβέστερα, πιστότερα. Π. χ. εάν μερικά βιβλία μιας βιβλιοθήκης είναι προσωποματικά να παίξουν ρόλον ειδικόν, να μετακινηθούν και να επανατεθούν εις την θέσιν των, αυτά τα βιβλία πρέπει να παρουσιασθούν αληθινά, δεν είναι όμως απαραίτητον να είναι αληθινά και τα λοιπά βιβλία της βιβλιοθήκης, τα όποια μπορούν κάλλιστα να είναι ζωγραφισμένα.

Επίσης εις μίαν πανοπλίαν δεν είναι απαραίτητον να είναι αληθινά όλα τα όπλα. Αρκεί να είν' εκείνα που θα προκαλέσουν την προσοχήν των θεατών εις μίαν ώριμμένην στιγμήν του έργου.

(Αισθητικά Ερασιώματα Π. Καλ.)

Κνονν

Κονσομέ κρέατος Κόρνφλουρ
Σούπες χόρτων Φλέρ δ'άβοαν
Ριζόλευρον Φρυγίνες διάφορες
Ταπίοχα

Τα άνω προϊόντα είναι πασίγνωστα και ή μάρα Κόνορ εγγυάται άπολύτως την ποιότητά.

Εδρίσκεται
εις όλα τα κεντρικά έδωδομολεία

ΑΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ
ΤΟΥ ΣΩΜ. ΗΘΟΠΟΙΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ

Σύμφωνα με το ψήφισμα της Γεν. Συνελεύσεως της 26ης Μαρτίου 1925 α) άρχαιρέσια θα ενεργηθούν την προσεχή Παρασκευήν 29ην τρέχοντος Απριλίου 1927 εις τα Γραφεία του Σωματείου από της 10ης π. μ. μέχρι της 2ας μ. μ.

— Η Εφορευτική Έπαρση ή υποχρεούται να προσέλθη και παραλάβη την κάλπην και τα ψηφοδέλτια την 9ην π. μ. και τα σφραγίστη.

— Το δικαιούμενον να ψηφίση μέλος πρέπει να έχη μαζί του το δελτίον ταυτότητός του.

— Συνιστώμεν εις τα μέλη δι' όσους εκ των υποψηφίων δεν εγγράφουν να τους διαγραφούν, σύμφωνα μίαν γραμμήν επί του όνόματός των, ελθέγοντα μόνον ένένα. Όσα δελτία εφθεθούν με δελτία περισσότερα από ένένα θα είναι άκυρα.

— Την Εφορευτική Έπαρση ή αποτελούν τα μέλη: Δρόσος Γ., Δρακάκος Γ., Παράδης Γ., Φιλίππος Δ., Βάλας Νικ., την δε ψηφολεκτικήν: Αρμάκης Στ., Σούλας Νικ. και Μανούσας Κορ.

Υποψήφιοι άφεντερόνθησαν: 1) Αθωνίτης Γ., 2) Βαλέττας Γ., 3) Βατίστας Κ., 4) Βεργόπουλος Ηλ., 5) Γληνός Γ., 6) Καρδαμύτης Δημ., 7) Κομμαριώτης Ελ., 8) Κούρτελης Ν., 9) Λεοντίδης Τηλ., 10) Λούης Α., 11) Λυμπερόπουλος Δ., 12) Μουστόπουλος Κ., 13) Μπουλίνης Στ., 14) Νέζος Κ., 15) Νίκας Αντ., 16) Νικολάου Π., 17) Παρσενόπουλος Ν., 18) Ρέντζος Δημ., 19) Ρίζος Κ., 20) Σιμόπουλος Δ., 21) Χρυσοπούλου Αρ.

Εν Αθήναις τη 26η Απριλίου 1927

Η ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΓΝΩΜΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΑ

Δομινάτη αληθινά ή επίθεσις του Γερμανού Αύγουστου Κρούμ κατ' των θεατρικών χειροκροτημάτων, όπως γραφομεν εις άλλην σελίδα. Βεβαίως μία παλαιά συνήθεια, ή όποια μέχρι σήμερον εθεωρήθη ως μόνη ικανή να εξωτερικεύη την ευχαρίστησιν του θεατού, δεν είναι εύκολο να καταργηθή. Άλλ' όπως βλέπει ο αναγνώστης μας, ο άλιγνός Γερμανός επιτρέπει τα χειροκροτήματα μόνον εις την κομωδίαν, όπερέτιαν και τα δράματα ποικιλιών, τα άπαρσενεία δε εκεί όπου ο θόρυβος υπάρχει φόβος να διαταράξη την εντύπωσιν του θεατού ενος εκλεκτού δράματος, ο όποιος, αλλόχιστον υποτίθεται, είναι βιθισμένος εις μίαν ιδιαιτέραν εκστατικήν απόλαυσιν τέχνης άνωτέρας, εις την περιοχήν της όποιας όμολογούμενος δεν έχουν θέσιν οι χυδαίοι κρότοι των άρνησμένων παλαιών.

Ε και να ήξερε ο σκληρός Γερμανός το τί γίνεται στα δικά μας θέατρα, όπου άδιακρίτως του παίζόμενου έργου και της επιτυχίας του, επιμένουν να ρυθμίζουν την εντύπωσιν του κοινού τα γκαροόνια του καφετερίου, εξησκημένα καταλήλως και οδηγούμενα καταληλότερα εις τα εκνευριστικά χειροκροτήματα, όπο τα επιτακτικά σοσι! των δυσχεροποιημένων θεατών...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΘΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΗ

ΡΗΤΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ & ΟΔΗΓΙΑΙ

ΔΙΑ ΠΟΛΙΤΕΥΤΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ ΚΑΙ
ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΑΣ

Και Κάθε είδους όμιλητήν

«Βασίλισσα των καρδιών ή Ευφράδεια»
ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΑΦΥΡΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ΚΟΡΑΚΕΣ

Π.ΡΙΕΡΓΟΙ ΠΑΡΑΤΗΡ ΣΕΙΣ

Ο Αμερικανός ήθοποιός Μπόμπυ Κλάου έγραφε μερικά σημειώσεις, αι όποια χαρακτηρίζουν με μεγάλην επιτυχίαν μερικά θεατρικά φαινόμενα.

Η μεταξύ των δύο αντιθέσεων σύγκρουσις είνε τόσον άξία, ώστε δύναται να θεωρηθή ως μία άλλη επιτυχία του Αμερικανού ήθοποιού ο τίτλος «Λευκοί Κόρακες» που έδωκεν ο ίδιος εις αυτάς τας παρατηρήσεις του, προσερχόμενος από άμεσον αντίληψιν λεπτομερειών της σκηνηκής και κοινωνικής ζωής του.

Οι «Λευκοί Κόρακες» του Αμερικανού συναδέλφου είνε οι έπόμενοι:

Ένας ποιητής που δεν φαίνεται ότι το έργο του είνε το καλύτερον σάν κόσμος!...

Μία νέα καλοσημαμένη που δεν επιθυμεί το πενηντάχρονο!

Ένας διευθυντής θιάσου που συγγράζει τον ήθοποιόν του δια την επιτυχίαν του!...

Μία χορεύτρια που να μη παραπονιήται δια τον διευθυντήν της χορηγούς!...

Μία ήθοποιός που να χαρίζη ευχαρίστως εις συναδέλφους της τον ρόλον που με γαρ ήθελε, υποκριθή ή ίδια!

Μία πριμαντόνα ακριβής στο ραντεβού της!...

Ένας κοινικός που να ηγγαίρη ευχαρίστως στο θέατρο!...

Ένας σκηνοθέτης που να έχη καλή διάθεσιν!...

Μία καμαριέρα που να μη θεωρή την κυρία της τρελλή!...

Ένας πάλληλος των θεωρείων του θεάτρου που να είνε ευχαριστημένος από τα φιλοδοξήματά του!...

Ένας έμπορος που να όμολογή πως ηγγαίρου καλὰ ή δουλειές του!...

Ένας γιατρός που να όμολογή την κακήν διάγνυσίν του!...

Με την άδειαν του Αμερικανού συναδέλφου προσθέτομεν:

Ένας δικός μας ήθοποιός που να μη θεωρή όλους τους άλλους κατωτέρους του!...

Ένας συμπόλιτης μας που να μη θέλη να γίνη Προδουπονοργός ή Προδεδός της Δημοκρατίας!...

=ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ=

ΜΙΛΑΝΟΝ. (Το άνταποκρίτου μας). — Εις το «Τοίχολο Φιλολόγικον» ή «Εταιρεία Αθήναι» Ρώμη διοργανώνει τακτικά διαλέξεις, σχετικὰς προς την άμνην των δύο άρχαίων πόλεων.

Την παρελθούσαν Κυριακήν, εν μέσω πυκνού και έκλεκτου ακροατηρίου, έμεινεν ο καθηγητής κ. Ραμορίνο περί της άρχαίας Έλληνικής μουσικής. Μαθήτριά του έταρανούθησαν τεμάχια από διαφόρους θύμους των προγόνων μας, τους όποιους ο κ. Ραμορίνο μετέγραψεν εις την σύγχρονον μουσικήν, αντικαταστήσας τα σωζόμενα μουσικά σημεία των άρχαίων με της σύγχρονης νότες. Εις μεγάλως πίνakas επέδειξεν αντίγραφα άρχαίων ήμων με τα μουσικά σημεία των άρχαίων. έμεινεν περί των πρωτογόνων όργάνων της εποχής, περί της εξέλιξέως των εις την τετράχορδον λύραν κατ' αρχάς και όργότερα εις την επάρχορδον, περί της σημασίας της «προσολυμωμένης» και εν γένει τελείως άκόπος του θέματος κατέστησε τους ακροατάς του ένήμερους όλης της μέχρι σήμερον γενομένης εργασίας και έρευνής περί της άρχαίας μουσικής και τους ένθεουσίασε με την έλπίδα των προσεχών πληρεστέρων ανακαλύψεων, προς τας όποιας ταχέως ήδη βρύνουν αι ένταταί, κατὰ τα τελευταία έτη, έρευναι.

Κατάληγον, μεταξύ άλλων, ειπε και τα εξής: «Ιστορία της Έλληνικής μουσικής σημαίνει ιστορία της ύψηλότερας διανοητικής ζωής του προνομίου αυτού «Έθνους (της Ελλάδος δηλαδή)». Εις στιγμήν δε ένθουσιασμού του ύπερ των προγόνων μας, όμολόγησεν ότι τα πλείστα των δημοδών άσμάτων της Σακείας προέρχονται κατ' ευθείαν από τους άρχαίους Έλληνικούς ήμους, ήχη άνεξίτηλα της έλληνικής επιδράσεως επί της Μεγάλης Ελλάδος. Επράσ αποδείξεν δε έκάλισε κατήτοιάν του και τερατούδησεν εν' από τα γνωστότερα δημοτικά σκελικά τραγούδια, του όποιου άπέδειξε τας αναλογίας προς την άρχαίαν έλληνικήν μουσικήν και την νεωτέραν εξέλιξιν αυτής, την συναντωμένην εις τα δημοδή νεώτερα άσματα των έλληνικών ήψων ίδια.

ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΜΠΙΣΚΟΤΑ ΠΗΚ-ΦΡΗΝ

Παντού και πάντοτε απεδείχθησαν άσυνταγίστα εις την κατότητα των. Τα γεμιστά ίδιως μπισκότα μάρκας ΠΗΚ-ΦΡΗΝ είνε το άπαραίτητο έφόδιο δια κάθε έκλεκτό οικγενειακό τσάι. Σας συνιστώμεν μάλιστα από τα γνωστά SPECIALITES PEEK FREAN: CREAM HORN, GLAXO CUSTARD CREAM, BOURBON, GOLDEN PUFF, CREAM CRAEKEB, MARSHMALLOW CREAM, GINGER.

Έντός τρέχοντος μηνός φθάνουν και τα CHEESELETS, τέλειστατον σπεσιαλιτέ του Εργαστασίον ΠΗΚ-ΦΡΗΝ, θαυμάσιον μεζές δια μαστίχα και μαύρα. Πωλούνται μόνον εις τα Κεντρικά Έδωδομολεία, ως Σαγυράλ, Θανάπουλον, Χουσαφίδην (Εομής), Βύρωνα, Μονολόπουλον, Εξαρχόπουλον κλπ.

Το έσπέρας της της Απριλίου έπαύθη, δια πρώτην φοράν, εις την Σαλάν ή μοναδική όπερα του Μπετόβεν «Φιντέλιο». Περί της επιτυχίας της όπε και να πη κανείς, πάντοτε θα είνε λίγο. Ο κ. Τσοκανίνα έκλήθη επανειλημμένως εις την σκηνήν επευφημούμενος. Το έργον έπαύθη φυσικά χάριν των έσρτών που γίνονται εις έλόν των κόσμων έξέτος δια τον Μπετόβεν, δεν θα επανληφθή δε παρὰ δύο φορές ακόμη, ως άπαιτούν τεχνικάς δυσκολίας.

Την 8ην Απριλίου έγινόντο πανηγυρικά τα εγκαινία του νέου κινηματοθεάτρου του Μιλάνου «Κολλεαίον». Λέγεται ότι περιλαμβάνει 5 χιλιάδας θέατράς. Έκτίσθη εις την Πόρτα Βιτόρια. Από άρχιτεκτονικής άπόψεως δεν παρουσιάζει τίποτε το έξαιρετικόν. Το ένστορικόν του σύνθηρ είνε το κινηματογράφον. Έχορσε με μίαν παλαιάν ταινίαν της Φραντζέσκας Μπερτίν.

Θ. Γ. ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗΣ

ΚΩΝ) ΠΟΛΙΣ. — Ο Έργοτοούλ Μουσίων βέης επέστρεψεν από την Αγκυραν, όπου είχε μεταβή κατά πρόσκλησιν του Υπουργού της Παιδείας. Ο Μουσίων βέης έδήλωσεν ότι ουδέμία επετέυθη συμφωνία μετά του Υπουργού, θα επιστρέψη δε έντός όλίγου εις Αγκυραν δια να συνεχίση και πάλιν τας προσπάθειάς του προς παγίωσιν μιας έθνικής σκηνης.

Ο θίασος Νταρούλ — Μπενταί διέκοψε τας παραστάσεις του.

Εις το Γαλλικόν θέατρον ή Βιεννέζικη Όπερέτα συνεχίζει τας παραστάσεις της με μεγάλην επιτυχίαν. Περιφανής ή επιτυχία της δ. Σάντερς στην Κοντέσσα, του χορού, και θρίαμβος της δ. Μπάιερ στην Πριγκίπισσα του Ιπποδρομίου. Θεωροτάτη ύποδοχή στη δ. Ράινερ στο έργον «Αχίλλ Μυμ». Η δ. Ράινερ κυριολεκτικώς ένθεουσίασε με τους χορούς της. Επικολούθησαν τα έργα Ονειρώδες Βάις, Πριγκίπισσα του Τσάβιντας, Τσεζίνα, Όρλωφ και ή άποχαριστικής με τη Μαρίτσα. Ο θίασος απέχωρησε δια Σαίντ-νιν άφίσις άληγομνήτους έντυπώσεις.

ΦΑΙΔΩΝ ΝΑΖΔΟΛΑΟΥ

ΤΟ Α' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΘΕΑΤΡ. ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ
Η ΑΝΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΟΥ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΦΟΡΟΥ

Εν άναμονή της έναγωνίας άναμενομένης τροποποιήσεως του φόρου των δημοσίων θεαμάτων ή μάλλον εφαρμογής του όρισταμένου νόμου κατὰ τρόπον ύποσχεόμενον κάποιαν άνακούφισιν εις τας θεατρικάς επιχειρήσεις, έκείνη σκόπιμον ότι της Οργανωτικής Επιτροπής του Α' Πανελληνίου Θεατρικού Συνεδρίου ν' άνασταλύν αι προς προπαρασκευήν του εν λόγω Συνεδρίου έργασίαι, με την επιτήρησιν της άύσον συνεχίσεως των, άνα ως οι Υπουργοί των Οίκονομικών ήδελε λάβη, επ' όντιν ότι είνε άληθώς προβληματική ή άπείσφοτος έρρασία των θεάτρων με την έγιστοιμένην άφόρητον κρίσιν.

ΘΕΡΙΝΗ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΑΔΑΜΠΡΑ. Επανελθών εκ της λαμπράς περιόδου του εις τας επαρχίας ο θίασος του καλλιτέχνου κ. Βασ. Αργυροπούλου ήρχισε τας παραστάσεις του δια την θερινήν περίοδον με την κομωδίαν «Ο ύπερφυσικός Μπεμπές».

ΑΠΟΛΛΩΝ. Έκτακτος παραστάσεις όυλου ήθοποιών με το έργον «Ο θείος μου από την Ούγγαρίαν».

ΔΙΟΝΥΣΙΑ. Ο θίασος του κ. Αγγέλου Αμυρά ήρχισε τας παραστάσεις του την Πέμπτην 28 λήτ. μηνός με το έργον «Η Μ. Δούκισσα και το Γκαρσόν».

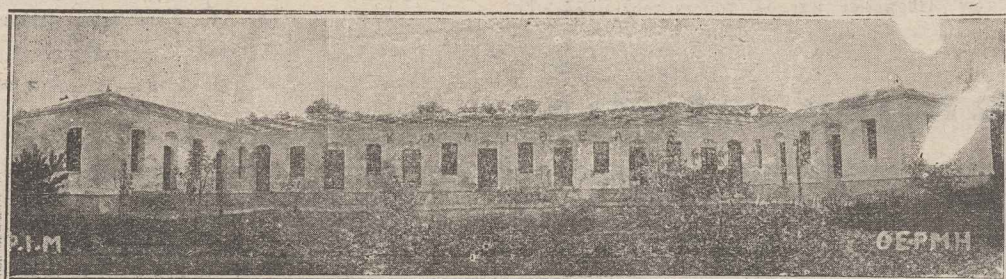
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ. Ο όπερετικός θίασος των κ.κ. Κορινιώτη — Αρτάντωφ έγκαινίασε την θερινήν περίοδον με το νέον έργον του κ. Ν. Χατζηποστόλου «Παλιὰ και Νέα Χρόνια».

ΚΟΤΟΠΟΥΔΗ. Έναρξίς των παραστάσεων με την κομωδίαν του Γκαλντόνι «Αχαντιέρα» άληγομνήτον επιτυχίαν της Ν. Σκηνης στο άειμνήστου Κωνσταντίνου Χρηστομάνου.

ΚΥΒΕΛΗΣ. Ο θίασος των κ. κ. Δράμλη και Πατριχίου ήρχισε την θερινήν περίοδον του με τον «Παπαγάλλον» του 1926. Ο θίασος θα παίξη κομωδίας και επιδρώσεις των κ. κ. Τίμου Μωραϊτίνη, Αντ. Βώτση κλπ.

ΠΑΠΑΓΕΩΑΝΝΟΥ. Η όπερέτα του κ. Παπαγεωάννου μ' επί κεφαλής τον άκαταπύκντον καλλιτέχνην, έκαμε καλήν αρχήν με την ώριάν όπερέταν «Ο χορός της τύχης».

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Η «ΚΑΛΙΘΕΑ»,
Ι. ΚΑΦΕΤΖΕΛΗ
ΕΝ ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Νεόδμητον — εύάερρον — εύήλιον, εύρεσικόμενον εις θέσιν μαγευτικήν, παρὰ τας θερμάς πηγὰς «Θέρμης», ύπόσχεται πᾶσαν εύκολίαν και άνεσιν εις τους κ. κ. πελάτας του.

Τὰ περισσότερα δωμάτιά του — ύπερ τὰ 40 — είνε έξωδισαμένα με ιδιαιτέραν έκαστον κουζίαν.

Η «Τενασίτη» μοναδική άγγλική σπεσιαλιτέ, είνε το άπαραίτητο έφόδιο δια κάθε σπίτι, προς συγκόλλησιν πορσελάνης, δαλκίδων, έπιπλων, βιβλίων, βάζων, κορυφών κτλ. κτλ.

Πωλείται εις την Πανελληνίον Αγοράν, Σγούρδαν, Σαντορά, Πάλλη και Σια και εις όλα τα κεντρικά φαρμακεία, καταστήματα φωτογρ. ειδών, έδωδομολεία.

Διαρκής παρακαταθήκη:

ΠΛΟΥΤΙΝΟΣ Γ